

מבעד למסך החול הצגה באור הנכון

כמתזה מכויס ומנוהל היטב, מתקדם המצב המדיני במרחב לקראת שיאו — ביקור שר החוץ של ארצות הברית, ג'ון פוסטר דאלס. זה זמן רב שלא שררה תסיסה כה רבה: ביקורים קדחתניים של שליטים ערביים, הכ"ז רות ונאומים קיצוניים, כינוסים, איומים, סכסוכי גבולות רצחניים. הכל כדי להציג בפני האורה האמריקאית המכובד את המחזה באור הנכון.

לפי שמעות שהופצו עם הודעת דאלס על רצונו לבקר במרחב, כללה תוכניתו נסיון להשיג הסדר כלשהו בין ארצות ערב וישראל. לשם כך, נאמר, ישתמש השר ה' אמריקאי באמצעי לחץ כלכליים נגד ישראל, יעמיד את עזרת ארצו לערבים בסימן שאלה. בכל זה, ניתן להבין, דעתו של השר היא כי הסדר בעיות המרחב הוא דבר אפשרי בהחלט, דורש רק קצת שכנוע.

הערבים יצאו להוכיח לו את ההיפך. הקרע הרציני שנתגלע בליגה סביב עמדת מצרים בבקעת הסואץ (העולם הזה 808) חוסל במהרה. בפגישה בין נגיב ונשיא הלבנון כמיל שמעון * החליטו השניים על הידוק קשרים, הגיעו לידי פשרה.

ענין קדוש ביותר. הליגה, לפי הסכם זה, תתמוך תמיכה מלאה בדרישת מצרים לפינוי הצבא הבריטי. מצרים, מצידה, הסיימה להקמת ארגון הגנה מרחבי, שהיה מבוסס על הסכם ההגנה השיתופית הקיים כבר בין חברות הליגה. יקבל ציד מארצות הברית. נגיב גם הכריז כי ענין ארץ-ישראל הוא ענין קדוש, לא נושא למשחק דיפלומטי מפוקפק.

המאורעות על גבול הירדן הוכנסו אף הם לתוך המחזה. תחנות השידור, העתונות, המנגנון הדיפלומטי, נאחזו בהם, ניפתחם כ'מידים ציוניים'. אם היתה דרושה עוד

שכחה, כנראה, כי הערבים אינם אהבים ריקודי סלון אמריקאים.

יתכן כי במזל המחזה היה מופרז במקצת. אך במאי הליגה בטוחים כי צופה הבא מ' רתוק לא יוכל להתעמק בפרטים. הוא יס' תפק בהצגה הכללית — והמחזה, לדעתם, מוכיח בעליל כי אין מקום למדינת ישראל במרחב.

הלבנון

המועמד הארמני

בעיירה הקטנה בזומר, בקירבת בירות, יושב גרגורי אגאגניאן, ראשם הדתי של קרוב למאה אלף קתולים ארמנים במרחב. החשמן, שנולד בארמניה לפני 57 שנה וחונך בסמינריון רוסי בטיפליס, בירת גורגיה, נחשב, בעיני רוב בני עדתו, למועמד רציני לכסא האפיפיור ברומא.

מאז מחלתו האחרונה של האפיפיור ה' נוכחי, פיוס ה'12, עלתה על הפרק שאלת יורש. גם גילו המופלג (78) של האב הקדוש עודד ניחושים. משך 400 שנים בחרה הכנסייה הקתולית באפיפיורים ממוצא איטלקי, ויתכן כי גם הפעם יקום המינהג. אולם ישנם סיכויים כי הכנסייה תרצה להפגין את ער' למיותה, תבחר בלא-איטלקי. הרציני שבין המועמדים במקרה זה: החשמן גרגורי אגאגניאן.

לבחירה זו עלולה להיות תוצאה צדדית, אך חשובה ביותר לישראל: החרפה חמורה של היחסים בינה לבין הואתיקן, החריפים בלאו הכי, אם ברומא ישב קתולי אדוק שהוא גם תושב ארץ ערביה.

למרות ש'350 אלף ארמנים היושבים בארצות ערב אינם מהססים — בשירות מרשימים — להביע יחס של עליונות וזלזול לערבים, מעמדם בארצות המרחב עדין ביותר, מאחר שהם המיעוט הלאומי היחיד שאין לו עצמה המגינה עליו. אפיפיור ארמני, יהיה יחסו האישי לערבים אשר יהיה, ית' ש'כ' כ'דאי בעיבוד שיהיה איתו ז' ש'יר כ'בני

כוח ומאפשר משחק משובח, ביחוד מצד סרדריק מארץ' בתפקיד וילי לומאן ומילדרד דאנוק כאשתו. היא בצעה את התפקיד הזה גם על במת ניו-יורק.

סוף סוף לומאן. כאשר קיבל על עצ' מ' בסוף 1948, הבמאי אליה (השמלית ה' קרויה תשוקה) קאזאן את תפקיד העלאת מות הסוכן על הבמה, פנה במכתב אל פרד' ריק מארץ', שעשה אותה שעה בלונדון. הציץ לו ולאשתו פלורנס אלדריג' את התפקידים הראשיים במחזה.

מארץ' היה טרוד אותם ימים בעבודה על הסרט כריסטופר קולומבוס (אשר לא עלה יפה, נגזנו), בקש מאשתו שתקרא את כתב היד. היא עשתה זאת, ומאד רצתה לשחק בתפקיד אשת וילי. אולם בראותה כי מארץ'

פרדריק מארץ', קדייר קארנטון ("מות הסוכן") כושר המיקוח יורד פלאיש

עייף, הודיעה לקאזאן כי לא יוכלו להופיע במות הסוכן. התפקיד נמסר ללי ג' קוב שהצליח בו מאד, ואחר הופיעו בו שחקנים כגיין לג' הארט, שהחליף את קוב, ופוג מוני ששחק בלונדון. כאשר החליט סטאנלי קריימר להס' ריט את המחזה הזמינו הוא והבמאי לאולו בנדק את מארץ' לבצע את התפקיד שהוצע לו לפני שנים. הוא לא איכזב — לא אותם ולא את הצופים.

בקצרה

הרכילות המשולשת. בעל מנסה, לשחא לסלק את אשתו, בסרט שאינו מ' שכנע. קלודס קולבר.

שבעה חסאים. סרט אפיוזי או' דות שבעת החטאים הנוראים. ביניהם: זלי' לה, תאוה, קנאה, כעס. משעשע במקומות אחזים, בגנאי באחרים. תמיד מענין. שבעה במאים צרפתיים ואיטלקים. שחקנים משובחים לרוב.

תעלולי הלידי לוורלי. סאי' טירה חברתית, לפי מחזה של פרדריק לינס' דייל, אודות נוכלת יפה. גריר גארסון.

פביולה. נוסח מקוצר של היצירה ה' צרפתית-איטלקית על רקע צמיחת הנצרות ברומא. מישל מורגאן.

באקספרס לסקין. מלודרמה אנטי' קומוניסטית, חסרת שחר וטעם. ג'וזף קוטן.

הצלף. דרמה פסיכולוגית אודות רוצח נשים.

משחקים אסורים. זועות המלחמה משתקפות בעיני ילדים. סרט מבוגר לקהל מבוגר.

גשר וואטרלו. סוחט הדמעות ה' ישן אודות נערה ההופכת זונה. ויויאן לי, רוברט טיילור.

שבעה חסאים משחקים אסורים

חגיגות בלי ישראל

מכל הפסטיבאלים של סרטים, ומספרם מ' גיע לעשרות, שני המפורסמים ביותר הם זה של קאן, צרפת, הפותח את העונה, ושל ונציה, איטליה, הנועל אותה. בפסטיבאל מהווים הסרטים המוצגים תירוץ מרכזי ל' כל מיני נשפים והילולות מפוארים.

כאשר הודיעה קצינת העתונות של ה' פסטיבאל בקאן, קריסטיאן רושפור, ברא' שית השנה, לכל העתונאים, כי תלבושת חגיגית היא הכרזת כלל הצגות הערב של הפסטיבאל, מהרו רבים לשאול בגוים מחבי' ריהם הרשמיים יותר. אחד שלא טרח כלל להופיע בשמור היה פאבלו פיקאסו, שבא

מאז מחלתו האחרונה של האפיפיור ה' נוכחי, פיוס ה'12, עלתה על הפרק שאלת יורש. גם גילו המופלג (78) של האב הקדוש עודד ניחושים. משך 400 שנים בחרה הכנסייה הקתולית באפיפיורים ממוצא איטלקי, ויתכן כי גם הפעם יקום המינהג. אולם ישנם סיכויים כי הכנסייה תרצה להפגין את ער' למיותה, תבחר בלא-איטלקי. הרציני שבין המועמדים במקרה זה: החשמן גרגורי אגאגניאן.

לבחירה זו עלולה להיות תוצאה צדדית, אך חשובה ביותר לישראל: החרפה חמורה של היחסים בינה לבין הואתיקן, החריפים בלאו הכי, אם ברומא ישב קתולי אדוק שהוא גם תושב ארץ ערביה.

למרות ש'350 אלף ארמנים היושבים בארצות ערב אינם מהססים — בשירות מרשימים — להביע יחס של עליונות וזלזול לערבים, מעמדם בארצות המרחב עדין ביותר, מאחר שהם המיעוט הלאומי היחיד שאין לו עצמה המגינה עליו. אפיפיור ארמני, יהיה יחסו האישי לערבים אשר יהיה, ית' ש'כ' כ'דאי בעיבוד שיהיה איתו ז' ש'יר כ'בני

פתיחת הפסטיבאל במעיל של קטיפה. נוכ' זו של הצייר הקומוניסטי היתה בכחית מתעה מסוימת, כיון ששם ארץ מעבר ל' טך הברול אינה נוטלת חלק בתצוגת קאן. בראש הארצות המציגות סרטים גדולים צועדות, כרגיל, צרפת, ארצות הברית, בריטני' יה ואיטליה, ששיגרו יצירות משל במאים כמו ויטוריו דה סיקה, אנרי (מאנו) קלר' זו, ואלפרד (החבל) היציקוק. מיד אחריהן מופיעות הארצות שהן בבחינת "סוס שחור" במרוק, ואשר לא פעם גזלו את הפרטים מארבעת הגדולים: יפן, עם שלושה סרטים גדולים ושני סרטונים, שבדיה עם (בין ה' טאר) הסרט ברבאט, שצולם בחלקו בישראל, זפרד ומקסיקו.

ארצות שאינן מרבות להשתתף בפסטיבאלים והנוטלות חלק הפעם הן: דרום-אפריקה, טוניס, חבל הסאר, פרו, הולנד, מרוקו, לוק' זמבורג, אינדונזיה, גואטמלה, ברומה, ש' שיגרו כולן סרטונים.

ישראל, בפעם הראשונה בתולדותיה, אינה משתתפת בפסטיבאל, לאחר שנכשלה בצורה מחפירה בשנים קודמות.

סרטים

"מות הסוכן"

העיבוד הקולנועי של המחזה המפורסם מאת ארתור מילר, היא יצירה חזקה, מוע' זעת ומכאיבה — הוקעה אכזרית של פולחן ההצלחה האמריקאי.

זהו המעשה, הידוע לרבים שראו את ה' מחזה בהבימה, אודות וילי לומאן, הסוכן הנוסע, הרואה את עצמו בהגיעו לשנות הע' מידה, כאדם אבוד. כוח הזכרון שלו נחלש, כושר המקוח שלו יורד פלאים. הוא מבקש להיאחז במציאות החדשה, אבל אינו מסתגל אליה. הוא מסתכסך עם שני בניו, בהם תלה תקוות גדולות, והמאכזבים אותו. לבסוף הוא מתאבד. הסוכן מת.

כאשר הוצג המחזה על במת ניו-יורק, כ' תחילת 1949, הביא לדמעות את הקהל ה' ניו-יורקי שאינו נוטה, בדרך כלל, לרגשות. הוא חשף, בסידרה של תמונות מהירות ומוע' זעות, את עולמו של האמריקאי המטריאליס' טי, עולם החלוי על בלימה, עולם המחויב להתמוטט במקום או במאותה. הסרט, כמו המחזה, צופן מידה רבה של

ריקוד ערב-ישראלי לפי תוכנית אמריקה ("אל ציאר", בירות) לקראת האורח החשוב

עדתו יושב בשטח ישראל וכי כל מדינות ערב תדרושנה ממנו להדק את הברית האנטי' ישראלית, להפוך את הואתיקן למעין חבר שמיני של הליגה הערבית.

* חניך שני של אותו סמינריון לכמרים: יוסיף ויסאר'ונוביץ' סטאלין.
** ב'1946 הציעה ברית המועצות לקבל כל ארמני שירצה בכך, כאורח ברפובליקה הארמנית הסובייטית, בתנאי שישתקע שם. אלה שלא קיבלו את הצעה איבדו את זכותם לאזרחות וחטות המדינה הארמנית.

הוכחה כי לא יתכן שלום עם היהודים, הכריזו, "הרי ניתנה עלידי היהודים עצמם בצורה שאינה משאירה כל ספק". "תוכנית אמריקה להשכיך שלום בין ישר'אל לערבים היא בלתי-מעשית ביותר", כתב אל-ציאד הביירותי. על שערו פירסם קריקטורה להסבר דבריו: נערה (ישראל) ובבר ערבי (ארצות ערב) רוקדים לצלילי מנגינה של מנגן (אינהוואר) כששניהם מח' זיקים פגיונות. "אמריקה", סיכם העתון, * אשר בה נכח גם אמיר טעוד.